

Istentiszteleti szolgálat

Lectio: 2 Móz 30

Textus: 2 Móz 30,1. 7-10. 18-21. 34-36

Kedves Testvéreim! Első hallásra olyan távolinak tűnik ez az Ige, mert egy letűnt korból szól hozzánk. Rendtartás van arról, hogy miképpen végezze az akkori korban a választott nép az istentiszteleteket. Így már közzel is jött az Ige a szívünkhöz, mert ebből mi is megtanulhatjuk, hogy milyen kell, hogy legyen az istentisztelet és az azon végzett szolgálat.

Figyelemre méltó a sorrend.

- 2 Móz 27-ben a rézoltárról olvashattunk. A hívő ember a rézoltáron a bűneit hamuvá váltan látja.
- Aztán következik a papok szolgálata, az áldozatok bemutatása.
- Eljutunk az arany oltárhoz is, ahol már Krisztusra gondolunk, aki közbenjár az Atyánál érettünk.

Ennek a sorrendnek mindig így kell lennie: előbb a rézoltár, aztán az áldozatok bemutatása, a papi szolgálat és végül az arany oltár és azon a jó illatú áldozat. Sokan megragadnak a rézoltárnál. Az jó, amikor az ember már rádöbben arra, hogy bűnös, de tovább tud jutni és látja már, hogy a bűnei hamuvá váltan ott vannak a rézoltáron. De nem tudnak tovább jutni. Csak azt látják, hogy szereti őket az Isten, megbocsátja vétkeiket. No, de hogyan bocsátja meg Isten az embernek a vétkét? El kell jutni az arany oltárig, egészen Jézus Krisztusig. Nem lehet az egyetlen keresztyén ember számára sem elegendő, hogy csak annyit tud, hogy Isten szeret és megbocsát. Ennyi vajon elég? Mit tehetünk azért, hogy a halál pillanatában ne félelmek között gondoljunk az elmúlásra és az ítéletre. Az emberek egy része már tudja, hogy van örök élet és vágyik is reá, hogy mennybe jusson. Jézus az út, az igazság és az élet és egyedül Általa juthatunk a mennybe,

mert Ő mondta: Senki sem mehet az Atyához, csak én általam. Egyedül Ő általa jutunk el az arany oltárig, ahol minden szent és tiszta és rádöbbenünk, hogy itt van a mi helyünk. Nem maradunk a rézoltárnál, ahol már látjuk bűneink hamvát, hanem tovább megyünk a szolgálat útján, az áldozatok rendjén (királyi papság vagyunk) és eljutunk az arany oltárig. Az arany oltárnál csodálatos ajándékokat nyerhetünk. Jézus Krisztus közbenjárásának a gyümölcsét ízlelgethetjük. Jézus vére megnyitja előttünk a szentéjnek az ajtaját és a papi szolgálat és a papi imádat szentéjének a bejáratát. Itt minden arany: arany asztal, arany gyertyatartó, arany oltár. Semmi sincs, ami az ó-emberre emlékeztethetne: semmi szenny, semmi romlottság, semmi piszok nincs ott. Isten elé nem járulhat a bűnös ember, aki meg nem tisztul Jézus vére által. Valóban, a mi gondolataink, beszédeink, cselekedeteink meggátolhatják, hogy az Istent imádjuk. Sokszor még a templomban is meglop bennünket a Sátán, mert másra gondolunk, elkalandoznak a gondolataink imádkozás közben, nem tudunk figyelni az Igére. A beszédeink és cselekedeteink sem tiszták. Nem szent dolgokkal foglalkozunk. Bűneinket, melyeket gondolatban, beszédben, vagy cselekedetben elkövettünk, meg kell vallani az Úrnak. Le kell tenni a golgotai kereszt tövébe. Csak így lehet az Úr elé járulni. Tegnap az esketési istentisztelet után a kultúr otthonban oda jött hozzám az egyik testvérünk és azt kérdezte, - többek között, beszélgetve vele, hogy mi lesz a bűneivel? Nagy dolog az, Testvéreim, hogy még ott is foglalkoztatja az embert a bűntől való szabadulás gondolata! Azt mondtam, hogy azokat meg kell báni és le kell tenni az Úr előtt. Elgondolkozott a válaszomon. Nem is képzeljük el, hogy mennyi embert foglalkoztatnak ezek a dolgok. Azokat is, akik templomba sem járnak. Foglalkoztatja őket az, hogy mi lesz a bűneinkkel? Letesszük? Egyáltalán, meg akarunk-e szabadulni tőlük? Tudod, Testvérem, egyszer majd ott áll az ember az Isten ítélőszéke előtt! Senki sem fogja elkerülni ezt! És ha nem Jézus Krisztusban telik el az ember élete, ha nem Jézus Krisztust követi, vagyis nem az Ő tanácsa, útmutatása szerint él, ne gondolja senki, hogy mennyibe jut! De van lehetőségünk, hogy oda álljunk a kereszt tövébe, hogy Jézus Krisztus vére megtisztítson bennünket

Így már az arany oltárhoz juthatunk. Ide idegen tűzet nem lehet hozni. Nem az a lényeges az istentiszteleten, hogy mit találtam én ki, vagy milyen

elképzeléseim vannak, hanem az a fontos, hogy mit mond az Úr Isten. Megdöbrentő, amit olvasunk a 3 Móz 10-ben. Áronnak a fiai, Nádáb és Abihu a maguk parazsát, idegen tüzet vitték az oltárra. Holott Isten megparancsolta, hogy az oltárról kell elvenni a parazsát és úgy kell az áldozatot bemutatni. Ha nem Isten akarata szerint rendezem az életemet, szolgálatomat, akkor a magamét viszem és ez idegen tűz: emberi gondolatok, emberi vélekedések. S nem az a fontos, hogy mit gondolok én, vagy mit gondolnak az emberek, hanem hogy mit mond az Úr.

Mit mond az Úr? Először még meg sem szólal, de már a rézoltáron láthatjuk bűneinket hamuvá válva. Jézus Krisztusért semmivé, hamuvá váltak. Hiszed-e ezt? Hisszük-e, elfogadjuk-e, hogy Jézus Krisztus áldozata arra való volt, hogy megmentsen az örök kárhozattól és örök tűztől? Jézus minden bűnünkért eleget tett és imádkozott értünk.

Nem csak a rézoltárról van szó, hanem arról is hogy rézmedencéket is kellett készíteni, és a papok meg kellett mossák a lábaikat és a kezeiket. Csak így lehetet elkezdni az istentiszteletet. Ez volt az első lépés. Meg kellett tisztulni.

Testvérem, hogy készülsz az istentiszteletre? Akkor lesz áldás minden egyes Igen, ha már otthon készülsz, imádkozva és ráhangolódva az Igére. Meg kell tisztítani az embernek magát, mert mi is papok vagyunk, a királyi papság tagjai, és mi is áldozatot mutatunk be az istentisztelet alkalmával az időnkől, adakozásainkkal, Istent énekeinkkel dicsőítve. Így lesz igazi közösség Istennel az istentiszteleten, vagyis úgy, ha lelkileg megtisztul az ember. János apostol azt mondja: **„Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van Ő vele, és a sötétségbe járunk, hazudunk és nem cselekszünk az igazságot.” (1 Jn 1,6).** Milyen sötétek sokszor a gondolataink, a beszédeink és a cselekedeteink. Meg kell, hogy szentelődjünk! Jézus így imádkozott a főpapi imájában: **„ Szenteld meg őket a Te igazságoddal, a Te Igéd igazság.” (Jn 17,17)** Isten Igéje megtisztít és megszentel!

Zsid 4,12-16 is ezt mondja: **„Az Istennek a beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig, és megítéli a gondolatokat és a szívnek indulatait. És nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló ne volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk. Lévén**

annak okáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem, aki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”

Isten Igéje megítél bennünket, átjárja egész valónkat. Mi lesz velünk? – kérdik sokan. Jézus, a Főpapunk megindul a gyarlóságunkon és könyörül rajtunk. Jézus nevében járuljunk a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmat találjunk, de megmosakodva, megtisztulva Isten Igéje által. Naponta kell olvasni a Bibliát.

Hogyan kellet a papoknak az illatáldozatot bemutatni? Már reggel korán, és este is. Közben minden áldozatot az Isten parancsolatai, rendtartása szerint végzi. Ilyen a mi életünk? Ilyen füstölögtető, nem elfüstölgő életünk van? Vagyis az Isten dicsőségére illatot füstölögtető!

Pál apostol is erről beszél: „**Krisztus jó illata vagyunk Istennek.**” (2 Kor 2,15). Olyan csodálatos ez, hogy mi Jézus Krisztus jó illata vagyunk és ez a jó illet kell, hogy terjedjen körülünk az emberek között. A szolgálataink által kell illatoznunk. Nem szabad, hogy életünk megbúzhódjék! Ha Krisztusban van a mi életünk, akkor a Jézus Krisztus jó illatát kell, hogy terjesszük. Ezt Isten cselekszi általunk az Ő Szent Lelke által.

Vajon tényleg ezt a jó illatot terjesztjük magunk körül? Vagy a halálnak az bűzét? Isten Igéje megtisztíthat mindnyájunkat a naponkénti igeolvasás rendjén és akkor Jézus Krisztusért és Jézus Krisztusban illatozó emberekké válhatunk a szolgálataink által.

Figyeltétek, Testvéreim? Minden áldozat bemutatásánál ott a parancs is, hogy minden nemzetségről-nemzetségre kell hogy történjék. Kedves szülők és nagyszülők! Szomorkodunk, hogy gyermekeink nem vágnak templomba, ifjaink nem járnak az I.K.É.-re, nem vágnak keresztyén táborba! Vajon miért? Csak ő velük van baj? Vajon a szülők és a keresztszülők, valamint a nagyszülők illatoztak-e a gyermekek között? Vajon a mi imaéletünk, otthoni áhítataink buzdítják-e a

gyermeket arra, hogy ők is akképpen éljenek? Hogy „nemzetségről-nemzetségre” az Isten dicsőíttessék. Hidd el, Testvérem, ha te nem, a kövek fogják az Urat magasztalni. Ha mi némák maradunk és nem illatozunk cselekedeteinkkel, akkor ez a templom üresen is, az üres padokkal is azt fogja mutatni, hogy itt valamikor Istent dicsőítő, Istent szolgáló, illatozó ősök éltek. Ők még áldoztak! Áldozatot mutattak be a maguk szegénységéből, mert templomot építettek. Áldozatot mutattak be a maguk erejéből, a maguk idejéből. Hol marad ez a mi életünkben? Fontos nekünk az Isten dicsősége? Fontos nekünk, hogy illatozzunk? Fontos nekünk, hogy az illat áldozatot reggel és este bemutassuk, közben egész nap szolgáljunk, de úgy, hogy mindenki lássa: Isten dicsőségére tesszük azt.

Illatozunk, Testvéreim, mert a bűzt senki sem szereti! A halál bűzét még inkább nem! De a Krisztus jó illatának terjesztése téged is boldogabbá tesz és a körülötted levőket is.

Ne keseredjen el az, aki csak maga illatozik. Lehet, hogy a családjában csak ő egyedül, de ez az illat belengi az egész hajlékot és mindenki élvezi majd.

A világban megtermesztett rózsának szépsége van, de illata alig. Ám az Isten hatalmából nőtt rózsák illatoznak a kertedben. Az Isten kegyelméből növekedő élet is ilyen illatos.

Nézd meg a méheket. Amikor a kaptárt a méhészt kinyitja, befüstöli azt. Igen, mert amikor a méhek veszélyben vannak, az anyakirálynő olyan hormont termel, aminek az illata figyelmezteti a méheket a veszélyre. A füst elnyomja ezt az illatot. A Jézus Krisztus illatja sokszor figyelmeztet a veszélyre, de sokszor az Ő életének és szolgálatának illatos füstje elnyom minden veszélyt, és felragyog életünkben az örök igazság, hogy nem a sátáné, hanem Jézusé a hatalom.

Illatozunk hát, Testvéreim, illatozunk Jézus által.

Ámen.

Biharszentjánoson, 2015.08.16.

Csomay Árpád.